

denne Sag frem til Rigsdagens Afgjorelse. At jeg imidlertid paa ingen Maade har ladet Sagen være mig ligegyldig, behøver jeg forhaabentlig ikke at forfikkre Thinget om. Kun skal jeg tilføie, at jeg i Mellemtiden mellem forrige og denne Sæssion har gjort Mit til at tilveiebringe noget Materiale, som jeg meente kunde have Betydning for denne Sags Behandling, navnlig Oplysninger om, paa hvilken Maade Forholdet er blevet behandlet paa de forskjellige Steder i Udlandet, i hvis Grundlove der har været Løsteparagrapher af samme Indhold som i vore, og hvor man har gennemført dem. Det vil neppe være uden Betydning at gjøre sig bekendt med dette Materiale; navnlig troer jeg, at det vil henvende de ærede Forslagsstilleres Opmærksomhed paa en Anse, som jeg gjorde isfor, og som jeg maa gjentage, at der nemlig efter min Mening, som Forslaget foreligger, ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn til den arveberettigede Slægt. Dette er efter min Mening gjort paa en mere fyldestgjørende Maade i forskjellige af de Lande, hvor man har gennemført Ophævelsen af det fideicommissariske Baand. — Jeg maa sluttelig kun, da jeg finder, at der er Anledning for mig til at fatte mig i Kortbed, gjøre en Bemærkning med Hensyn til Forslagsstillernes § 12. Denne Paragraphs Begyndelse viser efter min Mening det Uheldige i for Tiden at forcere denne Sag frem til en Afgjorelse, idet man for dog ikke at gjøre for megen Skade, har været nødt til at optage en Bestemmelse, der i og for sig er saa stødende, om jeg saa maa sige, som den, der gaaer ud paa at præcisere i Lovgivningsform en Ret for Fæsteren i et Forhold, hvor der efter den hidtil gjældende Lovgivning ikke tilkommer ham nogen Ret. Dette vil sikkert støde Mangfoldige; det vil være meget betænkeligt, navnlig i dette Dieblif, at slaae fast, at nu skal for Fremtiden den særlige Afgang for Fæstere til at faae deres Fæstebestiddelser til Eiendom, som man ved Loven af 1854 med god Consequents har kunnet gjøre gjældende paa Lehn og lignende Besiddelser, idet man kunde sige, at de enkelte Besiddere alligevel ikke ere berettigede til andet end Brugen og Nyttten af deres Eiendomme, ikke ere i den Grad som

Andre berettigede til at disponere over selve Eiendommen — at denne Indskrænkning, som det, der var naturligt at gjøre, skal følge med Godset, naar det gaaer over i en anden Mandes frie Eiendom, i hvilket Tilfælde den er høist unaturlig. Jeg skal altsaa slutte med at sige, at Regjeringen selvfølgelig maa betragte det som sin Opgave at forberede Opsyldelsen af Grundlovens Løsteparagraph, men at den paa ingen Maade anseer det nærværende Dieblif for heldigt, eller vilde ansee det for forvarligt i dette Dieblif at ville søge gennemført en Lov, der gjør det muligt at faae det fideicommissariske Baand i stor Maalestok løst paa de Eiendomme her i Landet, paa hvilke det for Tiden hviler.

Winther: Af de Grunde, der ere blevne fremførte her for ikke at gaae videre med denne Sag, er der adskillige, som tværtimod synes mig at tale for, at Sagen bør videre fremmes. Jeg troer ikke, at vi behøve at være bange for, at denne Lov skal komme heelt igjennem i denne Sæssion, men derimod har den ærede Minister nylig meddeelt os, at han siden sidste Sæssion har indhentet Oplysninger, som han anseer for værdifulde til Sagens rette Erkjendelse, og nu spørger jeg: hvorfor skalde Thinget ikke ville nyde Godt af disse Ministerens Erfaringer? Hvorfor skalde Thinget ikke ved igjen iaar at lade Sagen gaae til Udvalg søge at faae disse Momenter gjort kundbare og at faae dem bragt ind i den offentlige Mening, som skal danne sig, for at Reformen kan blive gennemført? Det er mig ubegribeligt, at man skalde ville standse Sagen, naar den er kommen frem, og den har til Hensigt at fremme Opsyldelsen af en Grundlovsbestemmelse. Der skal falde mange Draaber paa samme Sted paa en Steen for at faae den hulet ud, og saaledes, vil jeg sige, gaaer det ogsaa med den Slags Reformer, som der her er Tale om. Hvem er det, der skal bringes i et andet Forhold til Staten, end det, hvori de tidligere have staaet? Det er de mægtigste og rigeste Familier i Landet. Troer man, at det er en let Sag at ordne et Forhold, som forandrer deres Stilling og navnlig deres Formuesstilling i Landet? Troer